

[Skatteministeren]

hængigt af, hvad der i øvrigt foregår af overvejelser i EF – at overveje, om vi nu også i Danmark har opbygget den mest hensigtsmæssige afgiftsstruktur, for det kunne da godt være, at man ved at skrue afgiftsstrukturen anderledes sammen kunne reducere en række grænsehandelsproblemer, og den mulighed synes jeg da ikke vi skal afskære os fra at tage i anvendelse.

Hr. Bernhard Baunsgaard stillede det spørgsmål, om ikke der i sin tid blev nedsat et udvalg, der skulle se på grænsehandelsproblemerne. Jo, det er korrekt, at der i sin tid blev nedsat et udvalg, som fik den flotte titel »Udvalget om en Markedsorienteret Afgiftspolitik«, men det har nu kun taget en forholdsvis begrænset problemkreds op i sit arbejde.

Jeg vil dog godt – også som svar til hr. Bernhard Baunsgaard – tilkendegive vilje til at overveje, om ikke vi burde tage spørgsmålet om afgiftsstrukturen i Danmark op til en samlet overvejelse, for som jeg før sagde, har vi en national dansk interesse i at overveje dette i relation til grænsehandelsproblemer, helt uanset hvad der i øvrigt foregår i EF på dette område.

Problemerne for mange af medlemslandene i EF med Kommissionens forslag opstår som følge af de meget store forskelle, der i virkeligheden er i landenes beskatningssystemer i bredere forstand. Der er store forskelle i niveauet for de direkte skatter, de indirekte skatter og de beløb, der opkræves i forskellige arbejdsmarkedsordninger, altså arbejdsgiverafgifterne, og dette har i virkeligheden ingen sammenhæng med den tyngde, som den samlede beskatning har i forhold til bruttonationalproduktet. Det har altså ikke i sig selv sammenhæng med skattetrykkets størrelse, for man kan også se, at i lande, hvis niveau for skattetrykket er nogenlunde ens, er der store forskelle på sammensætningen af de beskatningsformer, som jeg før nævnte. Disse forskelle med hensyn til, hvordan man placerer beskatningen, om det sker som direkte skat, som indirekte skat eller som arbejdsgiverafgifter, er jo udtryk for nogle grundlæggende synspunkter i de enkelte lande med hensyn til, hvordan samfundets fælles udgifter skal finansieres. I nogle lande, f.eks. i Vesttyskland, sker en stor del af finansieringen via arbejdsmarkedsbidrag. I andre lande, f.eks. Danmark, sker finansieringen næsten udelukkende via generelle skatter og afgifter.

Kommissionens forslag berører derfor i virkeligheden ikke kun afgifterne, men i realiteten den samlede beskatningsstruktur, som er opbygget i de enkelte lande ud fra hvert lands forudsætninger og hvert lands tradition, og her er det jo vigtigt at være opmærksom på, at en fuld gennemførelse af Kommissionens forslag ville nødvendiggøre ganske drastiske omlægninger af den danske beskatningsstruktur.

Som det allerede er nævnt af nogle af ordførerne, ville en nedsættelse af afgifterne til det niveau, som Kommissionen forestiller sig, umiddelbart indebære et provenutab på omkring 40 mia. kr.

Hr. Skrumsager Skau var inde på, at netto-virkningen nok ville være mindre, fordi der ville være nogle afledede aktivitetseffekter. Forestillingen må være noget i retning af, at når man sænkede afgifterne med et så betydeligt beløb, ville der komme noget mere aktivitet i samfundet, som så ville give nogle ekstra indtægter til de offentlige kasser, hvorved nettotabet skulle blive mindre end de 40 mia. kr. Det er imidlertid en betragtningsmåde, som kan indebære visse risici, for den ville jo føre til, at der eksempelvis ville ske en voldsom udvidelse af det private forbrug, med en kraftig belastning af betalingsbalancen til følge, og derfor er det en helt urealistisk tankegang, at vi skulle kunne acceptere et provenutab på 40 mia. kr. på de offentlige finanser.

En sænkning af afgifterne af den størrelsesorden ville føre til, at der skulle opkræves andre skatter til afløsning af de afgifter, som blev sænket, og det er fuldstændig urealistisk at forestille sig, at et provenutab af denne størrelsesorden ville kunne opvejes af øgede indkomstskatter eller øgede arbejdsgiverafgifter.

Vi har – nærmest for øvelsens skyld – udført et lille regnestykke, som viser, hvad det ville betyde, hvis man forestillede sig disse 40 mia. kr. flyttet over på indkomstbeskatningen. Det ville betyde, at selv den laveste skattesats herhjemme ville stige fra de nuværende 51–52 pct. til 63 pct., og at selv ganske almindelige indkomster ville opleve en stigning i marginals-katten til omkring 70 pct., mens den højeste marginals-kat ville blive på omkring 80 pct. Jeg tror, at enhver kan sige sig selv, at en sådan omlægning af beskatningsstrukturen fra afgifter til direkte indkomstbeskatning ville være aldeles udelæggende for den danske samfundsøkonomi, og at den derfor også er aldeles urealistisk.